

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 269/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], mene ktorej koná [REDACTED], [REDACTED], konateľ a advokát, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 3K/61/2015

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. marca 2022 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva vlastniť a používať svoj majetok a práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3K/61/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“). Ďalej žiadal zrušenie uznesenia okresného súdu č. k. 3K/61/2015-73 z 8. augusta 2015, ktorým súd vyhlásil konkurz na jeho majetok (ďalej len „uznesenie o vyhlásení konkurzu“) a domáhal sa priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti uviedol, že uznesením okresného súdu bolo začaté konkurzné konanie na majetok sťažovateľa, a to na základe veriteľského návrhu na vyhlásenie konkurzu podaného obchodnou spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „navrhovateľ“). Navrhovateľ v návrhu na vyhlásenie konkurzu označil a doložil svoju splatnú pohľadávku voči sťažovateľovi, ktorá vznikla z titulu nezaplatenia záväzku sťažovateľa vyplývajúceho zo zmluvy o úvere z 3. júla 2015 a z uznania dlhu sťažovateľom 1. decembra 2015. Navrhovateľ označil aj ďalšieho veriteľa s pohľadávkou po lehote splatnosti, a to obchodnú spoločnosť ██████████ s pohľadávkou vo výške 497 908,78 eur s prísl. vzniknutej titulom nezaplatenia záväzku sťažovateľa vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej 10. decembra 2013 s pôvodným veriteľom ██████████, ktorá bola následne postupovaná.

3. Sťažovateľ poukázal na to, že pohľadávka navrhovateľa v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu zanikla započítaním vzájomných pohľadávok sťažovateľa a navrhovateľa 5. decembra 2015 a dodal, že práve sťažovateľ disponoval v rozhodnom čase pohľadávkou voči navrhovateľovi vo výške 423 543,53 eur. Doplnil, že navrhovateľ písomne potvrdil neexistenciu pohľadávky voči sťažovateľovi.

4. Sťažovateľ namieta, že v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nebol platobne neschopný, pretože disponoval finančným majetkom pozostávajúcim z peňažných prostriedkov, peňažných pohľadávok, dlhových cenných papierov splatných na videnie, nehnuteľným majetkom. Majetok vo vlastníctve sťažovateľa mal postačovať na úhradu splatných záväzkov sťažovateľa, ktorých existenciu nepopieral.

5. Uznesením okresného súdu zo 17. februára 2016 zverejneným v Obchodnom vestníku 23. februára 2016 (ďalej len „uznesenie zo 17. februára 2016“) bol sťažovateľ vyzvaný na osvedčenie platobnej schopnosti; doručenie tohto uznesenia poprel. Po nahliadnutí do spisu zistil, že sa v ňom nachádza podanie „*Vyjadrenie k návrhu na vyhlásenie konkurzu*“ z 15. marca 2016, ktorým mal sťažovateľ potvrdiť svoju platobnú neschopnosť. Uviedol, že túto listinu nevypracoval ani ju nepodpísal a namietal okresnému súdu jej pravosť, pretože podpis bol sfalšovaný. Rovnako žiadal od okresného súdu, aby vykonal znalecké dokazovanie na overenie pravosti podpisu, čím sa podľa názoru sťažovateľa okresný súd nezaoberal.

6. Sťažovateľ analyzuje § 3 ods. 2 a § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) a prijíma záver, že v prípade, ak je možné pohľadávku voči dlžníkovi vymôcť exekúciou, je platobne schopný. Namieta, že vydaním uznesenia s uložením povinnosti dokazovania svojej platobnej schopnosti, ktoré vlastnoručne neprevzal, mu bola uložená povinnosť dokazovať status platobnej schopnosti, ktorý mu v tom čase priznával zákon. Dopĺňa, že žiaden z oprávnených uplatňujúci si svoju pohľadávku voči sťažovateľovi prostredníctvom exekúcie neinicioval podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu z dôvodu, že jeho pohľadávku nebolo možné vymôcť v exekučnom konaní, ale títo veritelia si prihlásili svoju pohľadávku až po tom, čo bol vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľa ako dôsledok zastavenia exekučného konania vyhlásením konkurzu.

7. V uznesení o vyhlásení konkurzu okresný súd zároveň otvoril malý konkurz a do funkcie správcu ustanovil ██████████. Z poučenia vyplýva, že proti uzneseniu o vyhlásení konkurzu je prípustné odvolanie, pričom lehota na odvolanie plynie od jeho zverejnenia v Obchodnom vestníku. Sťažovateľ bol 19. mája 2016 zadržaný na území ██████████ a bol mu odňatý mobilný telefón. Z väzby v ██████████ bol 24. júna 2016 prevezený na Slovensko do ██████████

████████ pričom z väzby bol prepustený 27. septembra 2016. Tvrdí, že pre jeho väzobné stíhanie zmeškal lehotu na podanie odvolania proti uzneseniu o vyhlásení konkurzu.

8. Okresný súd odvolal uznesením z 13. januára 2017 z funkcie správcu ██████████ a do funkcie správcu ustanovil ██████████. Podľa názoru sťažovateľa správca ██████████ nesprávne vyhotovil súpis majetku podliehajúceho konkurzu, ktorý bol zverejnený v Obchodnom vestníku 16. februára 2017.

9. Sťažovateľ podal návrh na zrušenie konkurzu 12. decembra 2017. Okresný súd o ňom rozhodol rozsudkom č. k. 3K/61/2015-630 z 21. novembra 2019 tak, že ho zamietol. O odvolaní podanom sťažovateľom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3CoKR/14/2020-769 z 29. apríla 2020 tak, že zrušil predmetný rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti vo veci nerozhodol.

10. Následne sťažovateľ okresnému súdu 28. júla 2020 doručil ďalší návrh na zrušenie konkurzu. Ani v tejto veci (o opätovne podanom návrhu na zrušenie konkurzu, pozn.) okresný súd nerozhodol.

11. Sťažovateľ ďalej uvádza, že sa domáhal prostredníctvom súdu nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v uložení zákazu správcovi speňažovať majetok podliehajúci konkurzu až do právoplatného rozhodnutia o podanej žalobe v spojení s návrhom na zrušenie konkurzu. Krajský súd podanie sťažovateľa odmietol. V tejto súvislosti sťažovateľ polemizuje nad možným ovplyvňovaním rozhodnutí vydaných v jeho prípadoch ██████████, a to z dôvodu vzájomného konfliktu medzi ním a ██████████. Výslovne uviedol, že začatie a vedenie konkurzu pri nesplnení zákonných predpokladov bolo ovplyvnené práve ██████████, pretože všetky podania sťažovateľa adresované súdu či polícii boli mechanicky bez zisťovania a overovania skutočností odmietnuté. O správnosti domniek má svedčiť medializované prepojenie ██████████ a ██████████ na osobu ██████████.

II.

Argumentácia sťažovateľa

12. Sťažovateľ je presvedčený, že konkurzné konanie je vedené nezákonne, a túto nezákonnosť odôvodňuje neoprávnene podaným a zavádzajúcim návrhom na vyhlásenie konkurzu, na podklade ktorého bolo začaté konkurzné konanie a následne aj vyhlásený konkurz. Súčasný stav upiera sťažovateľovi základné práva, dochádza ku škodám na jeho majetku a na majetku tretích osôb, sťažovateľ ho považuje za neúnosný. Závažné obmedzenie základných práv vidí najmä v nemožnosti nadobúdať majetok a vykonávať niektoré právne úkony. Navyše, namieta aj neodborný postup správcu, ktorým má dochádzať k priesťahom. Celkovú dĺžku konania považuje za neprimeranú a dodáva, že sa so sťažovateľom tvrdenými skutočnosťami súd nezaoberal, čím udržiava protiprávny stav a podporuje zásahy do práv sťažovateľa zo strany správcu.

13. Ústavnú sťažnosť sťažovateľ považuje za jediný možný spôsob obrany voči vyhláseniu konkurzu na jeho majetok. Argumentuje aj tým, že počas väzby mu bolo odňaté právo na odvolanie sa voči uzneseniu o vyhlásení konkurzu. Podľa jeho názoru súd ignoruje jeho návrh na zrušenie konkurzu podľa § 102 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ktorého súd môže

zrušiť konkurz aj bez návrhu, ak zistí, že nie sú splnené predpoklady na konkurz. Sťažovateľ dodáva, že nesplnenie predpokladov je zrejmé a preukázané.

14. Sťažovateľ požaduje od ústavného súdu priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 100 000 eur z dôvodu, že v dôsledku priet'ahov v konkurznom konaní je sťažovateľovi dlhodobo odopretá možnosť disponovať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty a v tejto súvislosti vníma vznik značnej majetkovej ujmy. Dodáva, že vyhlásením konkurzu sa dostal do nepriaznivej životnej a ekonomickej situácie, ktorá zasahuje nielen do jeho rodinného života, ale aj do jeho celospoločenského postavenia, prejavujúc sa v znížení dôveryhodnosti sťažovateľa u tretích osôb.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

16. Sťažovateľ sa domnieva, že návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný neoprávnene a je zavádzajúci. Namieta, že na jeho základe nemohlo byť konkurzné konanie začaté a konkurz vyhlásený. Dodáva, že tento nedostatok návrhu diskvalifikuje konkurzné konanie ako celok, a preto je konanie v rozpore so základným právom na spravodlivé súdne konanie. Rovnako namieta, že v dôsledku nedoručenia uznesenia o vyhlásení konkurzu mu nebolo umožnené podať opravný prostriedok – odvolanie proti uzneseniu o vyhlásení konkurzu.

17. Sťažovateľ uplatnenými námietkami požaduje od ústavného súdu prieskum uznesenia o vyhlásení konkurzu a postupu okresného súdu, ktorý vydaniu uznesenia o vyhlásení konkurzu predchádzal. Ústavný súd vzhliada dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti z dôvodu jej oneskoreného podania. Sťažovateľ mal možnosť požadovať vymedzený prieskum v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o vyhlásení konkurzu. Uznesenie o vyhlásení konkurzu nadobudlo právoplatnosť 1. septembra 2016. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti uplynula 1. novembra 2016.

18. Ani okolnosti prezentované sťažovateľom o nemožnosti podať odvolanie proti uzneseniu o vyhlásení konkurzu na už uvedenom závere nič nemenia. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa nesporne vyplýva, že mal vedomosť o podanom návrhu na vyhlásenie konkurzu. Vedomosť sťažovateľa možno bez pochyb odvodit' z jeho tvrdenia o tom, že rokoval so štatutárnym orgánom (konateľom) navrhovateľa o späťvzatí návrhu na vyhlásenie konkurzu, pričom uviedol, že po zadržaní a vzatí do väzby sa spoliehal na to, že navrhovateľ vezme návrh na vyhlásenie konkurzu späť. Sťažovateľ bol zadržaný 19. mája 2016 a najneskôr v tomto období už musel

spoľahливо vedieť o začatí konkurznom konaní. Uznesenie zo 17. februára 2016, ktorým súd postupom podľa § 19 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyzval dlžníka na vyjadrenie sa k návrhu na vyhlásenie konkurzu a osvedčenie platobnej schopnosti bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 36/2016 23. februára 2016. Lehota na osvedčenie platobnej schopnosti uplynula ešte pred zadržaním sťažovateľa a jeho vzatím do väzby; uznesenie zo 17. februára 2016 nadobudlo právoplatnosť 7. marca 2016. Sťažovateľ povinnosti uložené v uznesení zo 17. februára 2016 nesplnil a nevyužil ani zákonné prostriedky na účinné namietanie spornosti pohľadávky navrhovateľa.

19. Uznesenie o vyhlásení konkurzu sa okrem doručovania postupom podľa Civilného sporového poriadku doručuje aj zverejnením v Obchodnom vestníku. Uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 157/2016 8. augusta 2016. Začiatok plynutia lehoty na vykonanie úkonu (podanie odvolania) v súlade s § 199 ods. 4 v spojení s § 199 ods. 9 zákona o konkurze a reštrukturalizácii plynie odo dňa zverejnenia rozhodnutia v Obchodnom vestníku. Z poučenia súdu v uznesení o vyhlásení konkurzu vyplýva, že sťažovateľ o tejto skutočnosti poučený bol.

20. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii neumožňuje odpustenie zmeškania lehoty stanovenej týmto zákonom. Už aj v rozhodnom čase účinná právna úprava obsiahnutá v § 53 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov umožňovala sťažovateľovi podať ústavnú sťažnosť aj v prípade, ak nesplnil podmienku vyčerpania opravných prostriedkov ako predpoklad prípustnosti ústavnej sťažnosti. Sťažovateľovi nič nebránilo v tom, aby ústavnú sťažnosť v relevantnom čase podal.

21. Ústavný súd napriek už uvedeným dôvodom oneskoreného podania ústavnej sťažnosti považuje vzhľadom na závažný charakter námietok sťažovateľa za nutné na tieto reagovať.

22. V konkurznom konaní posúdenie návrhu na vyhlásenie konkurzu prebieha v zásade v dvoch štádiách. Prvé štádium je charakteristické formálnym prieskumom návrhu na vyhlásenie konkurzu, ktorého výsledkom je rozhodnutie o začatí konkurzného konania alebo odmietnutie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Pokiaľ ide o prieskum pohľadávok navrhovateľa, konkurzný súd rozhodne o začatí konkurzného konania, ak zistí, že navrhovateľ označil svoju pohľadávku po lehote splatnosti a túto doložil spôsobom podľa § 12 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

23. Po rozhodnutí o začatí konkurzného konania sa vytvára priestor na materiálny prieskum podmienok na konkurz. Uznesenie o začatí konkurzného konania sa doručuje dlžníkovi spolu s výzvou podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V tomto štádiu konania má dlžník možnosť (aj povinnosť) vyjadriť sa k návrhu na vyhlásenie konkurzu, popierať spornosť pohľadávok a vyjadriť sa aj k otázke svojej platobnej schopnosti, ktorú má osvedčiť. Osvedčenie spornosti pohľadávok má značný význam; na pohľadávky, ktorých spornosť dlžník osvedčí, súd neprihliada. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoje predošlé rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 300/2014, v ktorom jasne uviedol, že veriteľ, ktorého spornosť pohľadávky dlžník osvedčil, nemá aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu.

24. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii poskytuje dlžníkovi už zmienenú možnosť obrany voči návrhu na vyhlásenie konkurzu podanému veriteľom, ktorého pohľadávka je sporná. S nevyužitím

týchto prostriedkov sa spája sankcia v podobe nástupu domnienky neosvedčenia platobnej schopnosti podľa § 19 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorá je spojená aj s absolútnou pasivitou dlžníka. Dôsledkom neosvedčenia platobnej schopnosti dlžníkom je povinnosť súdu vyhlásiť konkurz.

25. Právna domnienka obsiahnutá v § 19 ods. 1 písm. c) má povahu nevyvrátiteľnej právnej domnienky a v dôsledku jej uplatnenia sa sťažovateľ považuje za platobne neschopného. Súd v čase rozhodovania o vyhlásení konkurzu mal za preukázané splnenie podmienok na vyhlásenie konkurzu, a preto v jeho rozhodnutí vyhlásiť konkurz nemožno vzhliadať akékoľvek prvky svojvôle či ústavnoprávne neudržateľného postupu. Za daných okolností okresný súd ani nemal inú zákonnú možnosť ako konkurz na majetok sťažovateľa vyhlásiť. Ústavný súd v takomto postupe okresného súdu nevzhlíada žiaden nezákonný exces.

26. Netreba opomínať skutočnosť, že sťažovateľ po celý čas vedel, že konkurzné konanie začaté bolo, prebiehalo a sťažovateľ sa bez dostatočných záruk spoliehal na to, že navrhovateľ vzal návrh na vyhlásenie konkurzu späť.

27. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v už vymedzenej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.2. K namietanému porušeniu práva na vlastniť a používať majetok, práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

28. Skúmanie splnenia predpokladov potrebných na začatie konkurzného konania a vyhlásenie konkurzu je výlučne úvahou všeobecného súdu. Právna úprava obsiahnutá v § 102 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ukladá všeobecnému súdu povinnosť skúmať počas celého konania splnenie predpokladov na konkurz a v prípade, ak tieto nie sú splnené, rozhodnúť o zrušení konkurzu, a to aj bez návrhu.

29. Ústavný súd v súvislosti s už vymedzeným namietaním porušení konštatuje, že nie je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Právomoc ústavného súdu je daná práve vtedy, ak neexistuje v právnom poriadku právny prostriedok na odstránenie ústavne neudržateľného stavu. Ústavný súd stabilne poukazuje na subsidiárny charakter svojej právomoci týkajúcej sa prerokovania ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo svojej judikatúre. Pri uplatňovaní svojej právomoci sa tak riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07, I. ÚS 5/2022 alebo I. ÚS 311/2022).

30. Podstatou inštitútu konkurzného konania je obmedzenie spôsobilosti úpadcu nakladať s jeho majetkom, keď zákon o konkurze a reštrukturalizácii zveruje oprávnenie nakladať s majetkom úpadcu správcovi. Úpadca je povinný toto obmedzenie strpieť, inak nie je možné dosiahnuť účel konkurzného konania – speňaženie majetku úpadcu a uspokojenie veriteľov v súlade so zásadou *pari passu*. Uvedené konštatovanie o povinnosti strpieť obmedzujúce dôsledky konkurzného konania platí obdobne aj pokiaľ ide o dočasné obmedzenie práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

31. Už zmienené obmedzenia, ku ktorým dochádza v dôsledku účinkov začatia konkurzného konania či vyhlásenia konkurzu, predstavujú právom aprobovaný a predpokladaný zásah do práv adresátov právnych noriem (úpadcu). Legitimita tohto obmedzenia je podmienená existenciou právne perfektného konkurzného konania. Sťažovateľom tvrdené dôvody spôsobujúce nezákonnosť vedeného konkurzného konania, najmä otázka nedostatku aktívnej legitímácie ako podmienky začatia konkurzného konania, sú predmetom rozhodovania v konaní o zrušení konkurzu pre nesplnenie predpokladov podľa § 102 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

32. Ústavnému súdu neprináleží túto povinnosť všeobecného súdu suplovať, najmä, ak sám sťažovateľ (dvakrát) inicioval konanie podľa § 102 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Za opísaných okolností je vecou okresného súdu o návrhu na zrušenie konkurzu rozhodnúť, pričom deklarovaná povinnosť okresného súdu vylučuje právomoc ústavného súdu. Za týchto okolností ústavný súd nemá právomoc rozhodovať o tom, či sú splnené podmienky na zrušenie konkurzu, a v nadväznosti na to, či sťažovateľom tvrdený zásah do práv sťažovateľa vyvolaný účinkami konkurzu je alebo nie je zásahom oprávneným a ústavne konformným.

33. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v už vymedzenej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

III.3. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v napadnutom konaní

34. Ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľa, pokiaľ ide o namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a zistil, že v tejto časti je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie predpísaných náležitostí.

35. Sťažovateľ sa v petite ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní vedenom pod sp. zn. 3K/61/2015. Z obsahu ústavnej sťažnosti nevyplývajú konkrétne skutočnosti, ktoré by umožnili ústavnému súdu preskúmať konanie okresného súdu z hľadiska uplatnenej námietky. Sťažovateľ len vo všeobecnej rovine konštatuje prietahy v napadnutom konaní, pričom ani len dostatočne určito nešpecifikuje, či deklarovaná nečinnosť súvisí s (ne)činnosťou správcu konkurznej podstaty alebo samotného súdu, alebo ide o kumuláciu. Nijako sa nezmieňuje o chronológiu konania, neuvádza, aké úkony boli v akom časovom slede uskutočnené, len v abstraktnej rovine konštatuje, že v konaní k prietahom dochádza. Minimálne obsahové požiadavky argumentácie, ktorou namieta prietahy v konaní, by mali umožniť ústavnému súdu identifikovať obdobia nečinnosti či dôvody nesústreďeného postupu porušovateľa práv. Pokiaľ namieta nečinnosť konajúceho súdu, ústavnoprávne relevantná argumentácia by mala obsahovať aspoň enumeráciu vykonaných procesných úkonov zo strany súdu v postupnej časovej súvislosti. Jeho argumentácia týkajúca sa namietaných prietáhov v konaní je súhrnom všeobecných konštatovaní deklarujúcich nespokojnosť s dĺžkou konania.

36. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého orgánu verejnej moci nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 280/2020). Pre posúdenie prípadných prietáhov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti

a aspoň čiastočný chronologický opis skutkového stavu či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 266/2021, ZNaU 88/2021).

37. Sťažovateľ musí vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách. Je nevyhnutné, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo vysvetlenie ústavných požiadaviek, s ktorými namietaný postup orgánu verejnej moci koliduje, a pritom musí byť preukázané, do akej miery rozporovaný postup štátneho orgánu zasahuje do označených práv sťažovateľa (m. m. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko č. k. 1 BvR 1584/10 z 24. 8. 2010, ods. 3; rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko č. k. 1 BvR 2214/19 z 10. 12. 2019, odsek 13) (I. ÚS 708/2022).

38. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť neobsahuje ústavnoprávne relevantnú argumentáciu, ktorá by umožňovala prieskum namietaných porušení v požadovanom rozsahu, v tejto časti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie predpísaných náležitostí.

39. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 3. mája 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu